

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. T.**, zastoupeného JUDr. Rudolfem Hrubým, advokátem se sídlem Náměstí míru 140/1, Lišov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na poříčním právu 1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. MPSV-2018/103027-913, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 8. 2018, č. j. 58 Ad 10/2018 – 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ze dne 27. 3. 2018, jímž žalobci nebyla přiznána dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2018.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 22. 1. 2018 byla žalobcem podána u místně příslušného úřadu práce žádost o příspěvek na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře. Žádost byla doložena nájemní smlouvou uzavřenou mezi vlastníkem domu F. K. na straně jedné a žalobcem a paní H. R. na straně druhé. Jejím předmětem byl pronájem bytu č. 2 v rodinném domě na adrese V. v Č. V. Nájemné bylo stanoveno ve výši 7 200 Kč včetně energií. Dodatky byla nájemní smlouva, uzavřená původně na dobu určitou, postupně prodlužována.

[3] Podle sdělení Stavebního úřadu v Č. V. ze dne 26. 9. 2016 se v prvním nadzemním podlaží uvedeného domu nalevo od hlavního vstupu nachází byt 1+1 se sociálním zařízením, v podkroví byt o velikosti 2+1 se sociálním zařízením. V těchto bytech však byly provedeny stavební úpravy a došlo ke změně v užívání stavby bez povolení nebo opatření stavebního úřadu. Stavba nemůže být podle stavebního zákona takto užívána. Tento závěr se pak vztahuje na celý dům, kdy se v současné době fakticky jedná o bytový dům o třech bytových jednotkách, ačkoliv původně šlo o dům o dvou bytových jednotkách. Z dalších důkazů vyplynulo, že se původně jednalo o byty velikosti 1+2 a 1+3. Současný faktický stav věci pak není v souladu ani s územně plánovací dokumentací, což dokládá vyjádření odboru územního plánování a stavebního řádu Městského úřadu Třeboň ze dne 23. 9. 2016.

[4] Ve správním spisu je založena také zjednodušená dokumentace, pasport stavby pořízený vlastníkem domu F. K. dne 9. 3. 2015. Pasport byl stavebním úřadem ověřen dne 21. 1. 2016 a obsahuje poznámku, že nelegalizuje stavbu ani nepotvrzuje její správnost podle stavebního zákona. Byty v domě byly jeho vlastníkem popsány tak, že byt č. 1 je o velikosti 1+2, nachází se v podkroví, byt č. 2 o velikosti 1+1 se nachází v přízemí po levé straně, přístupný je ze společné chodby. Byt č. 3 je velikosti 1+2 a nachází se v přízemí po pravé straně, přístup je ze společné chodby. Připojen je i výkres půdorysu a podkroví. Faktický stav potvrzuje i výpis z katastru nemovitostí ze dne 12. 2. 2018.

[5] Při posouzení výše uvedených skutečností pak krajský soud vyšel z ustanovení § 24 a násl. zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, která upravují podmínky příspěvku na bydlení. Legální definice bytu je obsažena v § 24 odst. 5 tohoto zákona, podle něž se bytem pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt. Tuto podmínku byt, v němž žalobce bydlí, nesplňuje. Vlastníkem domu předložený pasport neodpovídá požadavkům § 125 odst. 3 stavebního zákona a existenci bytu č. 2 v domě neosvědčuje. Využitím pasportu nelze legalizovat změnu stavby provedenou postupem odporujícím stavebnímu zákonu.

[6] Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zákonné.

[7] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. Stěžovatel má za to, že žalovaný i krajský soud nesprávně posoudili otázku existence bytu ve smyslu

pokračování

§ 24 odst. 5 zákona o sociální podpoře. Stěžovatel je stále toho názoru, že byt, který užívá, podmínky zákona splňuje, neboť byl předepsaným způsobem zadokumentován postupem podle § 125 stavebního zákona a v minulosti byl tento pasport stavby předložen Úřadu práce Třeboň. Stěžovatel se dále odvolal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 – 42, kde se uvádí, že „účelem právní úpravy § 125 stavebního zákona je nastolit stav právní jistoty ohledně technického provedení stavby a jejího, účelu, jejíž dokumentace zcela chybí, případně není dostatečným zdrojem informací o stavbě; umožňuje také určit účel užívání stavby, o němž se nedochovaly doklady.“

[8] Z uvedeného dle stěžovatele vyplývá, že byt jím užívaný byl určen podle stavebního zákona. Tento závěr dle jeho názoru podporuje skutečnost, že 1) byt existuje fyzicky i právně a stěžovatel v něm trvale bydlí, 2) právní a fyzická existence bytu byla úředně potvrzena příslušným stavebním úřadem a 3) pasport stavby je platný.

[9] Stěžovatel proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Úvodem připomíná, že spornou otázkou výkladu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře se ve věci samotného stěžovatele a totožného bytu v minulosti již zabýval, a to v rozsudku ze dne 26. 6. 2018, č. j. 9 Ads 253/2017 - 26. Rozdíl byl pouze v tom, že v předešlé věci žádal stěžovatel přiznání příspěvku na bydlení za dřívější období. Opětovně se soud k uvedené otázce vyjádřil v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Ads 268/2017 - 28, který se sice týkal jiného účastníka (účastnice), ale téhož bytového domu. Zde řešil i otázku relevance pasportu stavby. Od závěrů zde přijatých nevidí důvod se nyní odchýlit, stěžovatel ostatně nepřichází s žádnou novou argumentací, s níž by bylo zapotřebí se v rozsudku podrobněji vypořádat.

[11] Nezbyvá tedy, než zopakovat, že pro naplnění definice bytu dle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána a splňuje další materiální znaky bytu jako takového, nýbrž je zapotřebí též naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání dle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Stěžovatel, a to ani v řízení o kasační stížnosti, nepředložil žádný doklad, ze kterého by bylo možno dovodit, že by předmětný prostor uvedené podmínky splňoval. Pokud pak stěžovatel namítá, že splnění uvedených podmínek vyplývá z pasportu stavby, Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem i svými předchozími rozsudky zdůrazňuje, že samotný pasport stavby, který navíc představuje pouze zjednodušenou dokumentaci jejího skutečného (faktického) provedení, nemůže v nyní projednávané věci legálnost stavebních úprav, resp. vytvoření tří bytových jednotek prokázat, a nemůže tudíž vést ani k závěru o účelovém určení obytných místností k trvalému bydlení v souladu se stavebním zákonem. To je zřejmé tím spíše za situace, kdy předložený pasport stavby obsahuje poznámku stavebního úřadu, podle níž tento dokument stavbu podle stavebního zákona nelegalizuje. Případnou neshledává soud ani polemiku stěžovatele s citovaným stanoviskem stavebního

úřadu ze dne 26. 9. 2016. Z tohoto stanoviska jednoznačně vyplývá, že stěžovatelem užívaný prostor nesplňuje podmínky ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Nelze taktéž přehlédnout, že užívání stavby coby rodinného nebo bytového domu není dle vyjádření Městského úřadu Třeboň, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 23. 9. 2016, v souladu ani s platnou územně plánovací dokumentací. Pokud pak stěžovatel na podporu svých závěrů poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 344/2016 - 42, konstatuje Nejvyšší správní soud, že uvedený rozsudek se nezabýval výkladem § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Zabýval se pasportizací staveb, přičemž mj. uvedl, že „*není možné, aby se ‘pasportizace’ stala prostředkem pro legalizaci nepovolených staveb.*“ Ve prospěch stěžovatele z něho nelze nic vylézt.

[12] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek je zákonný, kasační stížnost proti němu podanou proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[13] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti; Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. srpna 2020

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu